

# РЕШЕНИЕ

№ 16229

гр. София, 06.09.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,**  
в публично заседание на 20.05.2024 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Боряна Бороджиева**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6983** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините (ЗОДОВ).

Образувано е по предявен от Н. Н. А. искове с правно основание по чл.1,ал.1 от ЗОДОВ, срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията” при Министерство на правосъдието, за присъждане на обезщетение за имуществени вреди, причинени от незаконосъобразно бездействие на длъжностни лица при ответника, изразяващо се в непревеждане на суми, присъдени на ищеца със съдебни решения, по посочена от него банкова сметка и незаконосъобразни действия от страна на длъжностни лица при ответника, изразяващи се в разпореждане с постъпилите в полза на ищеца по личната му сметката обезщетения за погасяване на негови парични задължения.

След спор за подсъдност, съгласно определение № 2171/14.07.2023г. по гр. д. № 978 от 2023 г. на петчленен състав на ВКС и ВАС, компетентен да разгледа исковата молба в частта за присъждане на обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразно бездействие на длъжностни лица при ответника, изразяващо се в непревеждане на суми, присъдени на ищеца със съдебни решения, по посочена от него банкова сметка е АССГ, поради което това е и предметът на спора /л.4/.

В исковата молба е посочено, че на ищеца били присъдени обезщетения в размер на 300.00 лева, ведно със законната лихва, по адм. дело № 2329/2014 г. и в размер на 200.00 лева, ведно със законната лихва по адм. дело № 503/2014 г., двете по описа на Административен съд – Пловдив. В тази връзка, съгласно чл.127, ал.4 от ГПК, ищецът

посочил банкова сметка, открита в „Юробанк България“ АД чийто титуляр е неговата майка Г. М. А., по която присъдените обезщетения да му бъдат изплатени. Въпреки изричното му желание, ответникът наредил двата превода по банковата сметка на ищеца, открита в затвора в [населено място], с което му причинила вреда, тъй като вместо да усвои присъдените му обезщетения, ведно със законните лихви, постъпилите суми послужили за погасяване на негови парични задължения. Размерът на имуществената претенция е до размера на неусвоените от ищеца обезщетения, ведно със законните лихви.

Ищецът чрез служебно назначения процесуален представител адв. Г., поддържа предявените искове. Счита, че администрацията на Затвора – П. в лицето на неговия началник, е действала неправомерно като се е разпоредила без правно основание получените суми като обезщетение по двете дела да бъдат разпределени по сметка на ЧСИ. Счита, че съгласно чл. 507, ал. 3 ГПК, ответникът като трето задължено лице може да бъде в ролята на pazач на вещи и средства на длъжника, но извън тази хипотеза, няма правно основание да предприема разпоредителни действия. На следващо място сочи, че доходът на ищеца е под минималната работна заплата, което означава, че попада в пределите на несеквистируемия минимум, следователно с преведеното обезщетение по неговата партия не е следвало да се извършват разпоредителни действия. Обръща внимание, че запорното съобщение на ЧСИ, касае трудовите доходи на ищеца, поради което не е следвало да се посяга на процесното обезщетение за претърпени вреди. В тази връзка моли съда да разпореди връщане на сумите, представляващи обезщетение за претърпени от ищеца вреди в размер на 200.00 лв. и на 300.00 лв. Моли съдът да се разпореди сумите да бъдат преведени по сметка, посочена от него. Претендира обезщетение за имуществени вреди в размер на незаплатените на ищеца суми.

Ищецът /лично изявление в съдебно заседание/ счита, че от всички събрани доказателства, които са налични в кориците на делото се установява, че има присъдено обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди. Твърди, че в депозираната от него молба с приложен изпълнителен лист, адресирана до директора на ГДИН е посочил изрично и банкова сметка, която определил съгласно чл. 127, ал.4 ГПК вр. с чл.144 АПК, но въпреки това, дължимата сума му била преведена по личната му партия в Затвора – П., по имало наложени запори. Независимо от горното, ищецът обръща внимание, че запорните съобщения не пораждат действия по отношение на помощи и обезщетения на пенсията до минимална работна заплата и не се отнася за задължения за издръжка. Излага подробни аргументи, според които законодателят изрично е предвидил, че за да се направи удръжка от обезщетение или помощи или от пенсия под минимална работна заплата, следва да има писмено съгласие от съответния лишен от свобода до началника на затвора по смисъла на чл. 114а ППЗИНЗС. В тази връзка цитира нормите на чл. 446а, ал. 1 и ал. 2 ГПК вр. с чл. 144 АПК, във връзка с чл. 78, ал. 3 ЗИНЗС вр. с чл. 114а ППЗИНЗС. В този смисъл сочи, че действията на началникът на затвора са били неправомерни, както и че от тях е претърпял имуществени вреди, поради което исковата му молба и жалбата са основателни и моли съдът да ги уважи.

Ответникът - Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието, чрез процесуалния си представител юрк. В., моли съда да отхвърли исковите претенции като неоснователни по подробно изложените в писмения отговор и становището съображения. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че исковата молба следва да бъде оставена без уважение, тъй като липсват елементи от фактическия състава за търсене на отговорност по ЗОДОВ, а именно - противоправно действие и бездействие и причинно-следствена връзка с причинените вреди.

Административен съд София град, I отделение, 6-ти състав, като взе предвид изложените от страните становища и доводите на ищеца и извърши съвкупна преценка на доказателствата, намира за установено следното от фактическа страна:

Между страните не е спорно, а и от представеното по делото писмо от началника на Затвора – [населено място], от 23.04.2021 г. /л.55/, е видно, че ищецът Н. Н. А. изтърпява наказание „доживотен затвор“ в Затвора – [населено място].

Видно от Изпълнителен лист, издаден на 17.10.2017 г. от Административен съд – Пловдив, 12-ти състав /л.57/, на основание подлежащи на изпълнение решение № 2534/15.12.2015 г. по адм. дело № 2329/2014 г. по описа на Административен съд – Пловдив и решение № 7353/13.06.2017 г. по адм. дело № 2038/2016 г. по описа на ВАС, Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ е осъдена да заплати на Н. Н. А., намиращ се в затвора – П., сума в размер на 300.00 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди за периода от 19.03.2014 г. до 14.04.2014 г., ведно със законната лихва върху същата, считано от 14.04.2014 г. до окончателното ѝ изплащане.

От Изпълнителен лист, издаден на 17.10.2017 г. от Административен съд – Пловдив, 07-ми състав /л.58/ е видно, че на основание подлежащи на изпълнение решение № 391/27.02.2015 г. по адм. дело № 503/2014 г. по описа на Административен съд – Пловдив и решение № 9395/01.08.2016 г. по адм. дело № 5776/2015 г. по описа на ВАС, Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ е осъдена да заплати на Н. Н. А., намиращ се в затвора – П., сума в размер на 200.00 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди за периода от сутринта на 18.01.2014 г. до вечерта на 18.01.2014 г., ведно със законната лихва върху същата, считано от 18.01.2014 г. до окончателното ѝ изплащане.

В кориците на дело № 8103/2021 г. по описа на АССГ, 6-ти състав, приложено по настоящото дело /л.49/ е представен договор (без дата), сключен между Н. Н. А. и Г. М. А. с предмет продажба на присъдено обезщетение по адм. дело № 2329/2014 г. по описа на Административен съд – Пловдив и решение № 7353/13.06.2017 г. по адм. дело № 2038/2016 г. по описа на ВАС в размер на 300.00 лева. Договорът е обявен за недействителен с решение № 1210/18.10.2018 г., постановено по гр. дело № 5052/2017 г. по описа на Районен съд -Пазарджик, ГО /л.51/, влязло в сила на 19.04.2019 г. с решение № 139/19.04.2019 г. по гр. дело № 68/2019 г. по описа на Окръжен съд – Пазарджик /л.56/.

С молба до главния директор на ГД „ИН“, вх. № М-304/06.04.2021 г. /л.48/, Н. Н. А. е посочил, че за присъденото по адм. дело № 503/2014 г. обезщетение в размер на 200.00 лева, ведно със законната лихва, е издаден изпълнителен лист, оригиналът на който е изпратен от лицето Г. М. А. и е входящ с вх. номер на 16.11.2017 г. по описа на ГД „ИН“. В тази връзка настоява дължимата сума да бъде преведена по банкова сметка с IBAN [банкова сметка], открита в „Юробанк България“ АД, с титуляр Г. М. А..

С покана за доброволно изпълнение, вх. № М-274/29.03.2021 г. по описа на ГД „ИН“ /л.50/, Н. Н. А. е изискал изплащане на присъденото му по адм. дело № 2329/2014 г. по описа на Административен съд – Пловдив обезщетение, ведно със законната лихва, по

банкова сметка с IBAN [банкова сметка], открита в „Юробанк България“ АД, с титуляр Г. М. А., като е определил тридесет дневен срок за изпълнение. В описанието на приложенията към поканата е отбелязано, че е представен изпълнителен лист.

С писмо, рег. № 65721/01.07.2021 г. /л.71/, главният директор на ГД „ИН“ указва на началника на Затвора – [населено място] да уведоми л.св. Н. Н. А., че по негова молба с вх. № М-304/06.04.2021 г. и покана с вх. № М-274/29.03.2021 г. и двете по описа на ГД „ИН“ е извършена проверка, от която е установено, че в ГД „ИН“ са постъпили два изпълнителни листа, издадени на 17.10.2017 г., както следва: за присъденото по адм. дело № 503/2014 г. обезщетение в размер на 200.00 лева, ведно със законната лихва, и за присъдено обезщетение в размер на 300.00 лева, ведно със законната лихва по адм. дело № 2329/2014 г. по описа на Административен съд – Пловдив. Посочено е, че с изпълнителните листове е постъпил и договор за продажба на вземане /цесия/, сключен между л.св. Н. Н. А. и Г. М. А.. С проверката е установено, че договърът за цесия е оспорен пред РС Пазарджик на 11.12.2017 г. и с решение от 18.10.2018 г. е обявен за недействителен, влязло в сила на 19.04.2019 г. Посочено е, че сумите и лихвите по двата изпълнителни листа са изплатени на 21.05.202 г. по сметката на л.св. Н. Н. А. в Затвора в [населено място]. Към писмото е приложен платежен документ. От представеното по делото платежно нареждане, издадено от „УниКредит Булбанк“ АД, клон П. е видно, че на 21.05.2021 г. от Затвора – [населено място] е преведена сума в размер на 865.38 лв. на МП ГДИН – Затвора -гр. П., като в основанието за плащане е посочено, че същата е по адм. дело № 2038/2016 г. и адм. дело № 5776/2015 г. в полза на л. св. Н. Н. А., представляваща главница по обезщетение за неимуществени вреди в общ размер на 500.00 лева и лихви в общ размер на 365.38 лева.

Видно от представеното и прието извлечение по сметка /л.73 и сл./, процесната сума от 865.38 лв. е постъпила по личната партида на л.св. Н. Н. А. в Затвора – [населено място] на 27.05.2022 г., след което същата е била удържана вследствие на наложени запови по изпълнително дело № 39/2019 г., изпълнително дело № 40/2019 г. и изпълнително дело № 41/2019 г. по описа на СИС при РС – Ардино.

По делото е представено 3. съобщение, изх. № 11697/01.08.2017 г. по изп. дело № 20175530400136 по описа на ДСИ към РС – Стара Загора /л.82/, с което е наложен запов върху паричните суми, постъпващи по личната партида на л.св. Н. Н. А. в Затвора – [населено място] до размера на сумата от 378.00 лева, въз основа на издаден изпълнителен лист по адм. дело № 49/2014 г. по описа на АС-Стара Загора.

До Затвора – [населено място] е изпратено писмо от РС – Ардино, изх. № 494/07.10.2019 г. /л.86/, в което е посочено, че изп. дело № 20175530400136 по описа на ДСИ към РС – Стара Загора е изпратено по подсъдност и е образувано под № 39/2019 г. по описа на СИС при РС – Ардино.

Представено е и 3. съобщение, изх. № 11698/01.08.2017 г. по изп. дело № 20175530400137 по описа на ДСИ към РС – Стара Загора /л.85/, с което е наложен запов върху паричните суми, постъпващи по личната партида на л.св. Н. Н. А. в Затвора – [населено място] до размера на сумата от 266.00 лева, въз основа на издаден изпълнителен лист по адм. дело № 529/2012 г. по описа на АС-Стара Загора.

До Затвора – [населено място] е изпратено писмо от РС – Ардино, изх. № 500/07.10.2019 г. /л.88/, в което е посочено, че изп. дело № 20175530400137 по описа на ДСИ към РС – Стара Загора е изпратено по подсъдност и е образувано под № 40/2019 г. по описа на СИС при РС – Ардино.

Видно от писмо, изх. № 501/08.10.2019 г. по описа на РС – Ардино, СИС /л.90/, изпълнително дело № 20175530400145 по описа на СИС при РС – Стара Загора е изпратено по подсъдност и е образувано изп. дело № 41/2019 г. по описа на СИС при РС – Ардино.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Предявеният иск е допустим, като предявен от лице, претендиращо обезщетение за имуществени вреди, настъпили в резултат на незаконосъобразно бездействие на длъжностни лица при ГД „ИН“.

Искът е предявен срещу юридическото лице – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при МП, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт са причинени вредите, съобразно разпоредбата на чл. 205 от АПК.

Съгласно чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. При празноти субсидиарно се прилагат правилата на ЗОДОВ (чл. 203, ал. 2 АПК).

Отговорността на държавата или общините по чл. 1 от ЗОДОВ обхваща кумулативното наличие на всички елементи от фактическия ѝ състав, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт - действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда.

Разгледан по същество искът за обезщетение за имуществени вреди, настъпили в резултат на незаконосъобразно бездействие се явява неоснователен.

По делото е безспорно установено, че Н. Н. А. изтърпява наказание „доживотен затвор“ в Затвора – [населено място] и към момента на присъждане на обезщетенията за претърпени неимуществени вреди, в изпълнение на които са издадени процесните изпълнителни листове за сумите от 200.00 лева, ведно със законната лихва по адм. дело № 503/2014 г. по описа на Административен съд – Пловдив и решение № 9395/01.08.2016 г. по адм. дело № 5776/2015 г. по описа на ВАС и за сумата от 300.00 лева, ведно със законната лихва, по адм. дело № 2329/2014 г. по описа на Административен съд – Пловдив и решение № 7353/13.06.2017 г. по адм. дело № 2038/2016 г. по описа на ВАС, същият е бил на територията на Затвора – [населено място].

Съгласно чл.127, ал.4 ГПК, по осъдителен иск за парично вземане, ищецът посочва банкова сметка или друг начин за плащане. Възползвайки се от втората хипотеза на цитираната разпоредба, ищецът сключил договор за цесия с неговата майка Г. М. А., по силата на който продал вземането си в размер на 300.00 лева, ведно със законната лихва, присъдено му по адм. дело № 2329/2014 г. по описа на Административен съд – Пловдив и решение № 7353/13.06.2017 г. по адм. дело № 2038/2016 г. по описа на ВАС. С молба, входирана на 16.11.2017 г. по описа на ГД „ИН“, „новият кредитор“ – майка на ищеца, изпратила покана за доброволно изпълнение на паричното вземане до ГД „ИН“, като приложила договора за цесия и издадения по горесцитираните дела изпълнителен лист. В поканата посочила и банкова сметка с IBAN [банкова сметка], открита в „Юробанк България“ АД, с титуляр Г. М. А.. От приложените по делото доказателства безспорно е установено, че договорът за цесия е обявен за недействителен с решение №1210/18.10.2018 г., постановено по гр. дело № 5052/2017

г. по описа на Районен съд -Пазарджик, ГО /л.51/, влязло в сила на 19.04.2019 г. с решение № 139/19.04.2019 г. по гр. дело № 68/2019 г. по описа на Окръжен съд – Пазарджик /л.56/. Ето защо, ответникът правилно не е превел сумата по предявената от майката на ищеца претенция, обективизирана в молба от 16.11.2017 г. по описа на ГД „ИН“. От обявяването на договора за цесия за недействителен следва, че Г. М. А. няма качеството на кредитор по горесцитираното вземане, следователно ответникът ГД „ИН“ не е имал задължение да преведе по личната ѝ банкова сметка, дължимата сума за обезщетение, присъдена в полза на ищеца, следователно не е налице незаконосъобразно бездействие от страна на ответника по този пункт от исковата молба.

С покана за доброволно изпълнение, вх. № М-274/29.03.2021 г. по описа на ГД „ИН“ /л.50/, Н. Н. А. се е възползвал от правото си по първата хипотеза на чл.127, ал.4 от ГПК като е изискал изплащане на присъденото му по адм. дело № 2329/2014 г. по описа на Административен съд – Пловдив обезщетение, ведно със законната лихва, по посочена от него банкова сметка, а именно - банкова сметка с IBAN [банкова сметка], открита в „Юробанк България“ АД, с титуляр Г. М. А., като е определил тридесет дневен срок за изпълнение.

Действително, в чл.127, ал.4 ГПК е посочено, че по осъдителен иск за парично вземане, ищецът може да посочи банкова сметка, но тази банкова сметка следва да е лична, тъй като изпълнението на парично задължение се счита за погасено от момента, в който сумата е постъпила в патримониума на кредитора. В тази връзка и съгласно чл.68, б. „а“ от ЗЗД, ако местоизпълнението на паричните вземания не е определено от закона, от договора или от естеството на задължението, то следва да се извърши в местожителството на кредитора по време на изпълнение на задължението. В случая, безспорно е установено, че кредитор на вземанията по двата изпълнителни листа за сумите от 200.00 лева и 300.00 лева, ведно със законните лихви, е ищецът - Н. Н. А.. Не е спорно и обстоятелството, че към момента на изпълнението на паричното задължение, местожителството на кредитора по настоящ адрес е било на територията на Затвора – [населено място], където е изтърпявал наказание „доживотен затвор“. Ето защо ответникът законосъобразно е определил местоизпълнението на паричното задължение по местожителството на кредитора, като е внесъл дължимите суми по откритата в Затвора – [населено място] партида на името на Н. Н. А., т.е. извършил е законосъобразни действия. След като е налице изпълнение на дължимото парично задължение то не е налице незаконосъобразното бездействие. Следователно по този пункт от исковата молба, съдът достига до обоснован извод, че не са налице незаконосъобразни действия и/или бездействия от страна на ответника, поради което не е налице първият елемент на състава на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

По вторият пункт от исковата молба за претърпени вреди от незаконосъобразни действия на ответника, вследствие на които постъпилите суми, представляващи обезщетения, по партидата на ищеца били разпределени по изпълнителни дела, по които същият имал задължения, съдът обръща внимание, че въпросите касаещи изпълнението на изпълнителните производства по съществото си са гражданскоправни спорове и подлежат на контрол от гражданските съдилища. Видно от приложеното по

настоящото дело решение № 199/27.02.2023 г. по гр. дело № 20225220101356 по описа за 2022 г. на Районен съд – [населено място] са разгледани действията на служители на ответника в контекста на иск по чл.49 от ЗЗД, като е прието, че същите са били длъжни да съблюдават законовите разпоредби на глава 45 от ГПК „Изпълнение на вземанията на длъжника“. В случая за служителите на ответника, предвид получения заповест, са налице законови забрани да предават дължимите суми на длъжника след постъпване на сумата по реда на чл.507, ал.3 ГПК в хода на изпълнителните производства на СИС при РС Ардино и всички действия по изпълнението са действия не на административен орган, а на трето задължено лице, pazач на сумите. Неотнoсима е наведената от ищеца разпоредба на чл.114а от ППЗИНС, която урежда изискване за съгласие за удръжки от личната сметка на лишения от свобода при реализиране от затворническата администрация на негова имуществена отговорност за причинени вреди в затвора, като такова изискване при заповест по ГПК не е налице, какъвто е случая. Предвид всичко това, не е налице незаконосъобразно действие на ответника, което да представлява административна дейност и съответно и в тази част на иска не е налице първата предпоставка на търсената отговорност по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

В горния смисъл и съдебната практика на ВАС на РБ, като в Решение № 10765/24.11.2022г. по адм.дело № 5308/2022г. се приема, че „не е налице бездействие на администрацията на ответника (ГДИН), изразяващо се в непревеждане на сумата по исканата от ищеца сметка. В случая не е налице законово задължение на органа за действие, в качеството му на административен такъв – да преведе конкретната сума по точно посочена от лицето сметка. Въпросите относно правилно или не е преведена сумата по наложените заповести и какъв е видът на вземането за непозволено увреждане могат да намерят отговор при повдигане на гражданскоправен спор. Затворническата администрация е действала с оглед получените заповестни съобщения, в качеството на трето задължено по изпълнителните дела лице. Законодателят е предвидил солидарна отговорност, както на третото задължено лице, така и на лицата от органите му на управление – чл. 452, ал. 3 от ГПК. Третото задължено лице няма ангажимент да уведомява длъжника за извършени плащания от негови сметки“.

Извън горното, следва да се има предвид, че погасяването на парични задължения на ищеца по изпълнителни дела не представлява имуществена вреда за него, в смисъл на намаляване на имуществото му, тъй като с преразпределението на постъпленията по личната му партида по изпълнителни дела, по които дължи плащане не се намалява неговото имущество, а се освобождава от налични задължения.

В този смисъл, дори ищецът действително да е претърпял неудобство от това, че не може да се възползва от преведените му суми, представляващи присъдени му обезщетения, то не са налице твърдените в исковата молба незаконосъобразни действия или бездействия от страна на администрацията на ответника, нито е налице настъпила реална вреда по смисъла на закона – два от елементите на състава за ангажиране на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Ето защо исковата молба следва да бъде отхвърлена

като неоснователна.

При този изход на спора, основателно се явява заявеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Изпълнени са условията на чл.10, ал.2 и ал.4 от ЗОДОВ, поради което и на същото основание, вр. чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв. /сто лева/.

Така мотивиран и на основание чл.203 от АПК във вр. с [чл.1, ал.1 от ЗОДОВ](#) и чл.10, ал.3 от ЗОДОВ, Административен съд София-град, 6-ти състав

#### РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от Н. Н. А., с адрес в Затвора [населено място], с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при МП за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди общо в размер на 500 лв., вследствие на незаконосъобразно бездействие, изразяващо се в непревеждане на суми, присъдени на ищеца със съдебни решения, по посочена от него банкова сметка, с титуляр Г. М. А. и вследствие незаконосъобразни действия, изразяващи се в разпореждане с постъпилите по личната му сметка обезщетения за погасяване на негови парични задължения по образувани изпълнителни производства.

ОСЪЖДА Н. Н. А. да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при МП сума в размер на 100,00 лв. /сто лева/, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: